

NEVYHNUTNÁ VOĽBA

590/2018

www.inky.sk

13. 9. 2018

... alebo o „výstupných štandardoch“ kresťanstva a „vstupnom štandarde“ Neba.

Gnosticizmus je hriechom *lahostajných kresťanov*, pre ktorý viera znamená mať „nejaký názor“ a náboženstvo prežívať „nejaké pocity“ – ale bez vôle, bez zmeny života, bez Tela Cirkvi, bez sviatostí, ktoré sú alebo prijímané len občas a formálne ako nejaká „povinnosť“, ktorú si „treba splniť“, alebo aj vôbec, bez spoločenstva, bez poslania, bez služby, bez askézy,... Podľa štatistiky KBS tvoria prinajmenšom **90% katolíkov**.

Pelagianizmus je hriechom *praktizujúcich kresťanov*. Redukujú kresťanstvo na zákonnícky systém, ktorého podstatou je „zachovávanie“ a „dodržiavanie“ – nie však Evanjelia (to je bez obrátenia a Duchu Svätého nemožné), ale niektorých vybraných pridružených náboženských tradícií. Podľa prieskumu Sherry Weddella z Inštitútu sv. Kataríny tvoria **95% návštevníkov kostola**.

No a potom je tu výsledných **0,5% kresťanov**, ktorí sa skutočne vybrali za Kristom. Ako hovorí pápež, **rozhodli sa urobiť VOĽBU** medzi Kristom a svetom:

„Ježiš vysvetlil celkom jednoducho, čo to znamená byť svätí, a urobil to, keď nám zanechal blahoslavenstvá (porov. Mt 5, 2 - 12; Lk 6, 20 - 23). Sú ako preukaz totožnosti kresťana. Teda, ak si niekto z nás kladie otázku „Čo treba robiť, aby sa človek stal dobrým kresťanom?“, odpoveď je jednoduchá: treba robiť, každý svojím spôsobom to, čo hovorí Ježiš v reči o blahoslavenstvách. V nich sa črtá tvár Majstra, a my sme povolani na to, aby táto tvár „presvitla“ do každodennosti našich životov.“ (GE 63)

„Aj keď sa nám Ježišove slová môžu zdať poetické, idú značne proti prúdu - vzhľadom na to, čo je zvykom, čo sa robí v spoločnosti; a aj keď nás toto Ježišovo posolstvo priťahuje, v skutočnosti nás svet vedie k inému štýlu života. Blahoslavenstvá v nijakom prípade nie sú čosi ľahké alebo povrchné; naopak, môžeme ich žiť jedine vtedy, ak nás Duch Svätý prenikne celou svojou silou a oslobodí nás od slabosti egoizmu, pohodlnosti a pýchy.“ (GE 65)

Rob Dreher vo svojom bestsellere Benediktova voľba hovorí: „Kresťanstvo nie je len filozofiou, ale spôsobom života, ktorý vyžaduje všetko. Jeho prijatie znamená, že robíme veci, ktoré nás vyčleňujú z davu. V nastávajúcej dobe nás kresťanov - obzvlášť v niektorých profesiách - okolnosti prinúti nanovo premyslieť náš vzťah k práci. V niektorých prípadoch nám kvôli našej viere ukážu dvere. V iných sa dvere nikdy ani neotvoria - a ak áno, muži a ženy svedomia cez ne nebudú schopní prejsť. Bude nás to stáť peniaze a prestíž a možno pracovné sebanaplnenie.“

Ako hovorí pápež: **Žiť kresťanstvo znamená žiť opačne ako svet. Žiť podľa sveta znamená žiť opačne vzhľadom na Krista.** Božie slovo to hovorí veľmi ráznymi a tvrdými slovami: „Cudzoložníci, neviete, že priateľstvo s týmto svetom je nepriateľstvom s Bohom?! Kto teda chce byť priateľom tohto sveta, stáva sa nepriateľom Boha.“ (Jak 4,4 SSV) Sám Ježiš definuje svojich učeníkov a nasledovníkov slovami: „Nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta“ (Jn 17,16 SSV) a pokračuje v tom istom duchu: „Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa nenávidel prv ako vás. ¹⁹ Keby ste boli zo sveta, svet by miloval, čo je jeho, ale preto, že nie ste zo sveta, že som si vás ja vyvolil zo sveta, svet vás nenávidí.“ (Jn 15,18-19 SSV) **Kresťan je definovaný práve svojou nezmieriteľnou opačnosťou voči svetu.** Samo slovo „svätý“ značí vyňatý zo sveta, oddelený od sveta.

Zmienené úlety novodobého gnosticizmu a pelagianizmu sú pokusom o opak, o veľké „zmierenie medzi nebom a zemou“, či „sobáš Neba a Pekla“, ako by to povedal Blake.

Gnosticizmus obmedzuje kresťanstvo na rozumovú vieru v nejaké pravdy a články viery a na vyhľadávanie príjemných pocitov – čo nakoniec tiež zodpovedá svetu a jeho sebeckej snahe po pôžitkoch, pohodlí, zábave, adrenalíne a podobne. Celý zvyšok života je potom svetský a nebudí žiadne výčitky svedomia, pretože sú umlčané ilúziou toho, že „však ja v Boha verím“.

Pelagianizmus obmedzuje kresťanstvo na vonkajší folklór, kde náboženstvo znamená „ísť do kostola“, „ráno a večer povedať modlitbu“, „v piatok nejeseť mäso“ a viac či menej pravidelne sa „ospovedať“ a „ísť na prijímanie“ a „mať na poriadku“ sviatosti a sobáš (často ani to). Nijako nerieši, či tieto veci prinášajú svoje ovocie a sú v živé a účinné, alebo či ovocie neprinášajú, sú neúčinné, mechanicky formálne, dokonca si nimi dotýčny „je a pije odsúdenie.“ (1 Kor 11,29 SSV) Celý zvyšok života je tiež svetský a nebudí žiadne výčitky svedomia, pretože sú umlčané ilúziou toho, že „však ja si všetko plním, všetko dodržiavam, ja mám všetko na poriadku“.

Ako hovorí Rob Dreher, vo výsledku „smutná pravda je, že keď na nás svet pozerá, často nevidí nič odlišné od neveriacich.“ **Až na malé výnimky – na tých 0,5% pokrstených kresťanov, ktorí sa rozhodli, že nebudú ani gnostikmi, ani pelagiánmi, ale kresťanmi a katolíkmami.**

Presne k tomuto nás pápež vyzýva na začiatku III. kapitoly svojej exhortácie: „Vráťme sa k počúvaniu Ježiša so všetkou láskou a rešpektom, ktorý si Majster zasluhuje. Dovoľme mu, aby nás zasiahol svojimi slovami, aby nás podnietil, aby nás vyprovokoval k reálnej zmene života. Inak budú zo svätosti len slová. Pripomeňme si teraz jednotlivé blahoslavenstvá v znení evanjelia podľa Matúša (porov. Mt 5,3- 12).“ (GE 66)

A prv, než sa začneme spolu s pápežom zaoberať Blahoslavenstvami, pripomeňme si, čím sú:

Blahoslavenstvá NIE SÚ prikázania. Nie je to niečo, čo nám Ježiš nariaduje robiť.

Blahoslavenstvá SÚ, povedané dnešnou rečou, **výstupným štandardom kresťanstva – a vstupným štandardom Božieho kráľovstva.** Tak, ako existujú výstupné normy a štandardy, ktoré určujú, aké zloženie mám mať dobrý spišský párok, akú kvalitu musí spĺňať vyrobená topánka a čím sa musí vyznačovať úspešný absolvent gymnázia, takisto blahoslavenstvá sú výstupným štandardom, ktorý definuje, čím sa má vyznačovať absolvent kresťanstva. Preto Ježiš hovorí, že blahoslavený, gr. *makarios*, šťastný, je človek, ktorý už takým je – *podobne ako je šťastným gymnazista, ktorý na úspešnej maturite preukázal, že spĺňa štandard absolventa školy.*

A podobne, ako jestvujú vstupné štandardy napríklad na zamestnanca v nejakej firme, študenta vysokej školy, či záujemcu o nejakú verejnú funkciu, takisto **existuje aj vstupný štandard Neba**, sám Ježiš hovorí, že tí, čo sú v Nebi, musia byť „uznaní za hodných tamtoho veku a zmrtvýchvstania“ (Lk 20,35 SSV), gr. *axioi*, čiže primeraných, zodpovedajúcich. Boží Súd je vlastne niečo ako *prijímací pohovor*, na ktorom Boh sám túto našu schopnosť Neba posúdi. Ak sme na Nebo pripravení, môžeme vojsť. Ak nie, budeme vyhodení „von do tmy; tam bude plač a škrípanie zubami.“ (Mt 25,30 SSV) A týmto **vstupným štandardom Neba sú zase blahoslavenstvá** – a hlavne preto sú *šťastní* tí, ktorí ich naplnia.